

בבית המשפט העליון

בש"פ 6951/13

לפני : כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש : משה הלוי

נ ג ד

המשיבה : משטרת ישראל, מפלג הונאה ת"א

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) בע"ח 7246-06-13 מיום
23.9.2013

בשם המבקש : בעצמו

בשם המשיבה : עו"ד חיים שוייצר

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט
צ' קאפח) להתיר למשיבה להמשיך להחזיק את התפוסים – חפציו של המבקש – לרבות
מחברות נייר וחומר מחשב המגולם בשני דיסקים קשיחים.

1. ביום 29.8.2012 נפתחה נגד המבקש – עורך עיתון "דואר חשמלי" המפורסם
ברשת האינטרנט – חקירה גלויה, בגין חשד לפריצה למאגרי מידע של בתי המשפט
וגניבת עשרות אלפי קבצי מסמכים של תיקי בית משפט, ביניהם כאלה החוסים תחת
צווי איסור פרסום. המבקש חשוד, בין היתר, בעבירות של חדירה למחשב, פגיעה
בפרטיות, זיוף מסמכים, התחזות לאחר, שימוש במסמכים מזויפים ופרסום באינטרנט
של מסמכים משפטיים רגישים שנלקחו מאתר "נט המשפט". נגד המבקש נפתחו 17
תיקי חקירה. במהלך החקירה נתפסו ביום 29.8.2012 בביתו של המבקש, מכוח צווי
חיפוש, פריטים שונים. לאחר שהוחזרו למבקש רוב התפוסים, נותרו בידי המשטרה שני
דיסקים קשיחים ושתי מחברות נייר של המבקש (להלן: התפוסים).

2. בהחלטתו מיום 27.12.2012, התיר בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) למשיבה להחזיק בתפוסים עד ליום 28.2.2013. על החלטה זו השיג המבקש לפני בית משפט השלום, ואילו המשיבה ביקשה להאריך את ההחזקה בתפוסים ב-180 ימים נוספים מכוח סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה). ביום 12.3.2013 הורה בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת מ' ברק-נבו) על הארכת תקופת החזקת התפוסים בידי המשיבה ב-45 ימים, על מנת לאפשר לפרקליטות לקבל החלטה בדבר הגשת כתב אישום בתוך פרק זמן זה. בית המשפט הוסיף כי אם לא יעלה בידי הפרקליטות לסיים מלאכתה, תוכל לנסח בקשה מפורטת ומנומקת להמשך ההחזקה בתפוסים. ביום 13.5.2013, במסגרת בקשה שנייה של המשטרה להארכת תקופת ההחזקה בתפוסים, קבע בית משפט השלום כי אם עד ליום 5.6.2013 לא יוגש כתב אישום נגד המבקש, יוחזרו התפוסים לחזקתו. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי.

ביום 11.6.2013 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' בן יוסף) את הערר בכל הקשור לחומר שאין איסור בהחזקתו על ידי המבקש, וקבע כי שופט תורן של בית המשפט המחוזי יבחן אם התפוסים כוללים חומר האסור בהחזקה על ידי המבקש, לאחר שהמשיבה תציג לפניו את כל החומר שלטענתה אסור בהחזקה. ביום 23.9.2013 קבע בית המשפט המחוזי (כב' השופט צ' קאפח) כי המשטרה יכולה להמשיך ולהחזיק בתפוסים. בית המשפט נימק את ההחלטה בכך שלא ניתן להפריד בין החומר שהחזקתו מותרת לבין החומר שהחזקתו אסורה, והמחברות והדיסקים הם בבחינת הראיה הטובה ביותר. עוד צוין כי בדיון שהתקיים לפניו הבהירה המשיבה כי חומר רב הוחזר למבקש, ככל שהדבר ניתן, ואף הועברה למבקש רשימה מסודרת של כל החומרים שאסור לו להחזיק; וכי המבקש מצידו עמד על כך שאם קיבל צילומים של המחברות, אין מניעה שיקבל את המקור. בית המשפט התייחס להתמשכות החקירה הגלויה מאז חודש אוגוסט 2012, אך מצא כי החקירה מורכבת ומסובכת, וכי נדרשות פעולות חקירה נוספות עד להשלמתה. משכך, התיר למשיבה להמשיך להחזיק בתפוסים.

3. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה בהתאם להוראת סעיף 38א(ב) לפקודה, ושבמסגרתה שב המבקש ועותר לשחרור התפוסים. המבקש גורס כי בקשתו מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות כללית וציבורית, שעניינה הוא, בין היתר, סוג החפצים האסורים בהחזקה על פי דין ואפשרות המדינה להחזיק בתפוסים ללא הגבלת זמן, משלא הוגש כתב אישום והחקירה נמשכת זמן רב. לשיטת המבקש, הבקשה מעוררת

שאלות בנוגע לאיזון הראוי בין זכות החשוד לקניין לבין האינטרס הציבורי במיצוי תיק החקירה. עוד הוא סבור כי בהליך בבית המשפט המחוזי נפלו פגמים מהותיים, המצדיקים אף הם ליתן רשות לערור. בין היתר, מציין המבקש את החלטת בית המשפט המחוזי להתיר למשיבה להמשיך בהחזקת התפוסים, ללא מגבלת זמן, ומבלי שהוגש כתב אישום. כמו כן, מעלה הוא טענות שונות לעניין התנהלות ההליכים בעניין התפוסים, ובכלל זה סבור הוא כי לא התקיים הליך ראייתי הוגן; כי בית המשפט המחוזי פעל ללא סמכות וכי הפך לערכאת ערעור של עצמו. נוכח האמור, סבור המבקש כי על בית משפט זה ליתן לו רשות לערור, לקבוע כי החפצים אינם אסורים בהחזקה ולהורות למשיבה להחזיר את כל התפוסים לידי המבקש.

4. בתגובתה מציינת המשיבה כי הבקשה אינה מעלה שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים להליך, ומשכך אינה מצדיקה מתן רשות ערר לפני ערכאה שלישית. לגופו של עניין, הוטעם כי המבקש קיבל לידיו דיסקים שאליהם הועתקו כל הקבצים שהיו על הדיסקים התפוסים, למעט אסופת המסמכים שאותה העתיק המבקש בניגוד לדין לכאורה מאתר "נט המשפט". כמו כן, קיבל המבקש לידיו העתק חלקי של המחברות התפוסות ורשימה הכוללת את שמות הקבצים שנמחקו מתוך העותקים שנמסרו לידיו, את מיקומם על הדיסקים הקשיחים המקוריים ואת גודלם. צוין כי ככל שלמבקש טענות לגבי קבצים ספציפיים, אשר לא הורדו מאתר "נט המשפט" וטרם הועברו אליו, באפשרותו לפנות בבקשה להעתקת הקבצים האמורים, וזו תיבחן לגופה. באשר לאסופת המסמכים שלא הועתקה והועברה למבקש, מציינת המשיבה כי זו כוללת, בין היתר, מסמכים שעליהם הוטל צו איסור פרסום, פרוטוקולים מדיונים שהתקיימו בדלתיים סוגרות והכוללים פרטים שנאסרו לפרסום, בקשות שהגישה המשטרה לבית המשפט במעמד צד אחד ומסמכים הפתוחים לעיונם של הצדדים בתיק בלבד. לשיטת המשיבה, אין הצדקה לאפשר את הפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים על דרך של החזרת התפוסים לרשות המבקש, וזאת במיוחד מאחר שהפגיעה במבקש צומצמה מאוד לאחר שקיבל לידיו רשימה של כל הקבצים שנמחקו מתוך העותקים שנמסרו לידיו, וניתנה לו האפשרות לפנות בבקשה ספציפית לקבל קבצים שטרם הועברו לידיו; ונוכח העובדה שהמבקש חשוד בכך שהשיג את המסמכים תוך ביצוע שורה של עבירות, ובכלל זה: חדירה לחומר מחשב שלא כדין, הוצאת מסמך ממשמורת ופגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים. משכך, סבורה המשיבה כי אין להשיב למבקש בשלב זה את אותם מסמכים, אשר הושגו לכאורה בפשע, ואשר קבלתם מגבשת לכאורה עבירה נוספת של קבלת נכסים שהושגו בפשע.

5. בהחלטתי מיום 19.11.2013 הוריתי למשיבה להתייחס לטענת המבקש כי היה מקום להגביל את פרק הזמן שבו היא רשאית להחזיק בתפוסים בלא שהוגש כתב אישום. כמו כן נתבקשה המשיבה להתייחס לאפשרות שהחזקת התפוסים תוגבל למשך 180 יום, וככל שלא יוגש כתב אישום עד אז והמשיבה תבקש להמשיך להחזיק בתפוסים, תוגש לבית משפט השלום בקשה מתאימה והוא יחליט בה. בתשובתה, הסכימה המשיבה כי משך החזקת התפוסים יוארך ל-180 יום לפי המתווה האמור. בהתייחסותו לתשובת המשיבה, הודיע המבקש כי הוא מתנגד למתווה זה. לשיטתו, המשיבה אינה רשאית להחזיק בתפוסים משום שלא ביקשה ארכה להמשך החזקתם בערכאה המתאימה. עוד הוא סבור כי ספק רב אם יוגש נגדו כתב אישום, וכי המשיבה מחזיקה בחפציו שלא כדין.

6. לאחר שבחנתי את הבקשה וצורפותיה ואת התייחסויות הצדדים בהתאם להחלטתי מיום 19.11.2013, באתי למסקנה כי – בכפוף לתחימת תוקפה של ההחלטה בזמן כמבואר להלן – דין הבקשה להידחות. בפסיקתנו נקבע כי רשות לערור על החלטה לפי סעיף 38א(ב) לפקודה תינתן במקרים חריגים, המעלים שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו והשוו: בש"פ 5769/12 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (20.8.2012); רע"פ 2171/10 סקוטר סנטר בע"מ נ' משרד התחבורה, פסקה 7 (7.9.2010); בש"פ 4971/08 וייסמן נ' מדינת ישראל (28.10.2008); בש"פ 2271/02 אבו ריש נ' מדינת ישראל (18.3.2002)). זאת, בדומה לאמת המידה למתן רשות ערעור לפני ערכאה שלישית בדין האזרחי והפלילי (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). הבקשה שלפניי אינה מעלה שאלה מעין זו, אלא נטועה בנסיבותיו הפרטיקולאריות של המקרה. למעשה, עסקינן ביישום הדין הקיים בדבר סמכותו של בית המשפט להאריך את תקופת החזקת התפוסים על ידי המשטרה "בתנאים שיקבע", מכוח סעיף 35 לפקודה.

7. אוסיף ואציין כי אף לגופו של עניין הבקשה אינה מעלה על פניה עילה למתן רשות ערר. תקופת החזקת התפוסים הוארכה כדין. יתר על כן, המשיבה העתיקה עבור המבקש את מרבית החומר שמוחזק על ידה, למעט המסמכים והחומרים האסורים בהחזקה, ואף הודיעה כי תאפשר למבקש להגיש בקשות ספציפיות בנוגע למסמכים שלא הוחזרו. המבקש, מצד אחד, ממשיך לעמוד על קבלת הדיסקים והמחברות המקוריים, ומצד שני אינו מסכים לוותר על טענתו בנוגע ל"כלל הראיה הטובה ביותר" לגבי התפוסים. במצב דברים זה, לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי לאפשר למשיבה להמשיך להחזיק את התפוסים שייתכן שיידרשו לשמש ראיה במשפט, ככל

שיוגש כתב אישום (ואין אני מביע לעניין זה כל עמדה). אמנם, החקירה מתמשכת זמן רב. אולם, לא מצאתי עילה להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה המשיבה שוקדת על השלמת החקירה ועל גיבוש עמדה בהקדם האפשרי.

8. אכן, בית המשפט קמא לא הגביל במסגרת החלטתו את פרק הזמן שבו רשאית המשיבה להחזיק בתפוסים בלא שהוגש כתב אישום. זאת, על אף שידוע כי הארכת התקופה שבה מחזיקה המדינה בתפוסים לפי סעיף 35 לפקודה "אינה יכולה להיות לצמיתות ועליה להינתן לזמן מסוים" (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, 475 (2000)). בדין הסכימה אפוא המשיבה כי החזקת התפוסים תוגבל למשך 180 יום בלבד, וכי ככל שלא יוגש כתב אישום עד אז, תפנה בבקשה מתאימה לבית משפט השלום אם תבקש להאריך את ההחזקה בתפוסים. להשקפתי, בכך מושג האיזון הראוי בין זכות המבקש לקניין לבין האינטרס הציבורי שבשימור הראיות וזכותם של צדדים שלישיים לפרטיות (השוו: בש"פ 998/05 פפיסמדוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (20.3.2005)).

הבקשה נדחית אפוא, בכפוף לכך שהחלטה בדבר החזקת התפוסים תוגבל לפרק זמן בן 180 יום ממועד החלטת בית המשפט המחוזי בעניין זה, דהיינו: מיום 23.9.2013; וככל שלא יוגש כתב אישום עד אז, תפנה המשיבה בבקשה מתאימה לבית משפט השלום אם תרצה להאריך את ההחזקה בתפוסים.

ניתנה היום, ז' בטבת התשע"ד (10.12.2013).

ש ו פ ט